

[Morten Lange.]

lønmodtagernes indtægter, men om sådan noget som kuponer, pantebrevsrenter osv. kommer der en beskeden antydning i selv-angivelsen af, at f. eks. den gamle professor Morten Lange skyldte nogle penge til en eller anden mand i Fruens Bøge, og det kan ingen skattemyndigheder nogen sinde finde ud af. Vi må simpelt hen have det gjort helt klart, at disse indtægter i lighed med andre indtægter skal kunne kontrolleres. Så vil det såmænd også hjælpe på spørgsmålet om at kunne ordne rentefradragene på en fornuftig måde.

Men det er kun et par af facetterne, og det peger altså også på, at hele spørgsmålet om pantebrevsmarkedet er noget af det, der trænger til at komme under kontrol. Men en bedre kapitalstyring er naturligvis andet og mere end blot en afskaffelse af rentefradragene og en bedre kontrol med renteindtægterne. Det er også simpelt hen en bedre kanalisering af midlerne frem til de steder, hvor der er mest brug for dem. I det kapitalistiske system, som nogenlunde uhindret desværre består i Danmark, løber kapitalen derhen, hvor der er højest profit og nemmest profit, og det kan man i og for sig ikke bebrejde de folk, der manipulerer kapitalen. Man kan ikke bebrejde dem det; det er en landsfaderlig fornuftig disposition set ud fra et kapitalistisk synspunkt, men det er det bare ikke set ud fra et samfundsmæssigt synspunkt.

Vi bliver nødt til at finde frem til en bedre kapitalstyring, og vi ser med tilfredshed, at regeringen er kommet med forslag på dette område; da hr. Niels Helveg Petersen stod på talerstolen, var de ikke kommet, da jeg gik op, var de kommet, men jeg må dog indrømme, at jeg ikke har drevet det så vidt, at jeg har studeret dem i detaljer. Vi kommer tilbage til den sag, men jeg kan sige, at dette er et højst nødvendigt initiativ, som kunne have været taget tidligere, men som vi dog glæder os over er kommet.

Jeg skal gerne anmelde, hvad det var for en tendens, det må have. Det må have den

tendens, at de store investeringer i overophedede områder som ejerboligerne må skæres ned, at der formodentlig også må bremses for den investeringsbølge, som er kommet i landbruget, og at der må bremses for den voldsomme investering på lånebasis, der sker i bilkøb.

Men overordnet er det jo nok i det hele taget, at det, som er ulykken i dag, ikke er, at folk har et forbrug, der svarer til deres løn, men at en del af befolkningen — og måske ikke nogen helt lille del — sikrer sig et forbrug derudover ved på den ene eller den anden måde enten at trække inflationsgevinster ud eller optage lån i det fromme og kloge håb, at inflationen nok skal gøre tilbagebetalingen nem, og derigennem tager man et forskud på kommende gevinst, et forskudsforbrug. Det er dette forbrug, som mere end noget andet er ødelæggende for den danske økonomi, og enhver fornuftig foranstaltning, der kan begrænse det, er en god foranstaltning. Og det er dem, som regeringen bl. a. kan lægge noget til ved en kapitalstyring, som vi nu har set noget der i hvert fald lægger op til et forslag om.

Men spørgsmålet er naturligvis i vid udstrækning, hvorledes investeringerne i industrien vil udvikle sig i fremtiden. Det har i lange tider været et af vores problemer, det er stadig væk et hovedproblem for os, og det er derfor væsentligt at anskue hele regeringens forslag om økonomisk demokrati i det dobbelte lys, dette forslag i realiteten står i. Det er både et forslag om en fornyelse i ejendomsforholdet, men i virkeligheden også et led i en økonomisk politik, der skal sikre en højere investeringsgrad i virksomhedslivet. De to ting hænger sammen. Jeg er ikke i tvivl om, at skal vi nå en rimelig høj investeringsgrad i erhvervslivet, er en af forudsætningerne den, at vi får et skifte i ejendomsforholdene. Det trænger sig i allerhøjeste grad på, og de forslag, som regeringen har fremsat, peger i den retning.

Socialistisk folkeparti har tidligere præciseret, at vi har stor skepsis over for den måde, forslaget er udformet på, men vi har